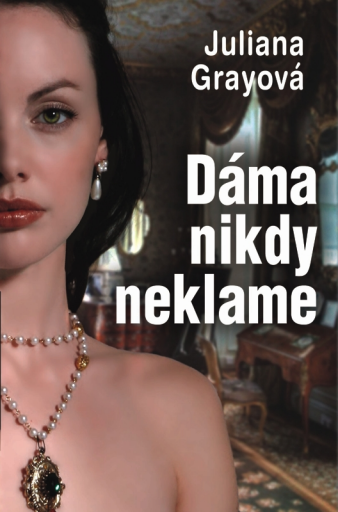

A close-up portrait of a woman with dark hair and green eyes, wearing a pearl necklace with a large ornate pendant and a matching pearl earring. She is looking slightly to the side. The background is a blurred, dimly lit room with a chandelier and a wooden table.

Juliana
Grayová

Dáma nikdy neklame

Juliana Grayová
Dáma nikdy neklame

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Juliana Gray: A Lady Never Lies,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Berkley, an imprint of Penguin Group,
New York 2012, preložila Diana Ghaniová.

*Toto dielo je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výsledkom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2012 by Juliana Gray
All rights reserved
Translation © Diana Ghaniová 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Franco Accornero LLC
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1789-3

Prológ

„Vojvoda z Wallingfordu nie je doma,“ oznámil majordóm so zdvihnutou bradou.

„Nezmysel,“ vyhlásil Finn. „Obaja veľmi dobre vieme, že je doma. Včera v noci som ho tu zanechal v takom stave, že by určite nebol schopný odísť už o...“ pozrel na ošúchané zlaté vreckové hodinky, „... o ôsmej ráno. Iba ak by ho odtiaľto vyniesli v truhle.“

Majordóm si odkašľal. „Vojvoda z Wallingfordu neprijíma návštevy.“

„Á, to už je lepšie. Budeme spolu vychádzať veľmi dobre, Wallis, ak si budeme navzájom hovoriť pravdu. Kde ho teda nájdem?“ Finn nazrel poza sluhu do priestrannej haly s vysokým stropom, šachovnicovou mramorovou dlažbou a zdobenými stenami. Presne takú halu má vojvoda vystavovať na obdiv vo svojom londýnskom sídle, pomyslel si. Zároveň bol (nie prvýkrát) nesmierne vďačný, že naňho titul vojvodu nečaká.

„Pán Burke.“ Majordóm sa vystrel do plnej výšky, čo však ani pri najlepšej vôli nebolo veľa, obzvlášť nie v porovnaní s vysokou postavou Phineasa Fitzwilliama Burka z Kráľovskej spoločnosti. „Som hlboko zarmútený zistením, že som sa zrejme nevyjadril celkom jasne. Jeho milosť neprijíma návštevy, pane.“

„Ach, nezmysel,“ zopakoval vládnejšie Finn. „Mňa prijme. Okrem toho máme predsa dohodnuté stretnutie pri raňajkách, alebo sa vám o tom nezmienil? Ak ma ospravedlníte...“ Svižne spravil prešibaný krok nabok, lenže pritom hrudou narazil Wallisovi do napomádovaného účesu a nohou pristál rovno na jeho vyleštenej topánke.

Majordóm ani okom nemihol, čo mu slúžilo ku cti. „Obá-

vam sa, že som sa opäť nevyjadril jasne,“ povedal roztraseným hlasom, ktorý sa ozýval až k stropu, a vypol prepadnutú stareckú hrud'. „Jeho milosť...“ nasledoval hlboký prerývaný výdych a nádych, „... vojvoda...“ opäť hlboký prerývaný výdych a nádych, „... neprijíma návštevy.“

„Ale no tak, človeče,“ zaprotetoval Finn a pokúsil sa o ďalší úskok. „Uvedomujem si, že stretnutia pri raňajkách nie sú v tomto dome zvykom, ale ubezpečujem vás...“

„Dopekla, Wallis!“ zahučal vojvoda z Wallingfordu dolu majestátnym hlavným schodiskom. „Pusti toho úbožiaka do salóna, preboha! Prídem o päť minút.“

Majordóm prižmúril oči a potichu odfrkol cez ostrý nos. „Ako si želáte, vaša milosť,“ hlesol a ustúpil nabok.

Finn si dvoma ráznymi ťahmi sňal rukavice. „Wallis, váš problém spočíva v tom, že ste príšerný snob. Nemôžeme byť predsa všetci lordi! Trh by to neuniesol.“

„Neobťažuj môjho majordóma, Burke,“ zahriakol ho vojvoda.

Finn vrhol pohľad na schodisko, potom s istou dávkou sympatie uprel zrak na Wallisove porazenecky zvesené plecia a zmierlivo mu podal klobúk a rukavice. „Odprevaďm sa sám, smiem?“ S tými slovami vykročil cez vstupnú halu k salónu v zadnej časti domu.

„Prekliaty ryšavý vedec,“ zamrmal sluha dosť hlasno, aby ho Finn začul. „Nemá ani štipku úcty.“

Salón vojvodu z Wallingfordu pôsobil pozoruhodne prívetivým dojmom, hoci v dome nevládla ženská ruka. Bol priestanný, obrátený na juh, s výhľadom na zadnú záhradu obohnanú vysokým múrom. Susedné domy nebolo z tohto uhla vidieť a človek nadobudol klamlivý dojem, že sa zrazu preniesol na vidiek alebo aspoň ďaleko od Hampsteadu. Jediným nedostatkom miestnosti bola neprekonateľná atmosféra nepoužívanosti. Vojvoda a jeho brat len zriedka vstali predpoludním, čo bolo prirodzeným dôsledkom toho, že len zriedka išli spať pred polnocou.

Dnešok bol však výnimkou. Finn to zistil, len čo prekročil majestátny prah domu. Servírovací stôl sa prehýbal pod všetkým, čo neodmysliteľne patrí k správnym anglickým raňajkám. Obličky, slanina, údené ryby, hrianky, vajíčka... Na stoličke na konci stola sedel ako troska lord Roland Penhallow, vojvodov mladší brat.

„Bože dobrý, Penhallow,“ zastonal Finn a odhodil noviny na najbližšiu stoličku. „Čomu vďačíme za toľkú časť?“

„Netuším,“ zamrmal vojvodov brat. „Povedal mi, že o ôsmej mám byť pripravený, inak mi zabaví nehnuteľnosti. Hoci, ak si dobre spomínam,“ hlbavo si pošúchal čelo, „tie hypotéky som splatil už pred rokmi.“

Finn podišiel k servírovaciemu stolu a vzal do rúk tanier z jemného, takmer priesvitného čínskeho porcelánu. „Trhan z Wallingfordu. V každom prípade si za to môžeš sám. Nemáš sa opíjať do bezvedomia. Toľkokrát som vám obom vysvetľoval...“

„Choď do čerta, prekliaty sväťušká,“ zahundral lord Roland. „Vy pracujúci vedci nemáte ani poňatia, čo sa očakáva od nečinných aristokratov. Ani mne to občas nedochádza.“ Peknú tvár skryl za šálku silnej čiernej kávy a hltavo sa napil.

„V tom prípade máš dnes ráno z pekla šťastie. Prišiel som na riešenie vašej dilemy.“ Finn sa usadil do hepplewhiteského kresla, ktoré si zadovážila vojvodova stará mama v záchvate modernizácie pred niekoľkými desiatkami rokov, a vidličkou ukázal na včerajšie večerné vydanie *The Times*, ležiace na vankúši. „Tvoja spása, drahý Penhallow. Tvoja aj vojvodova.“

Lord Roland si napichol na vidličku kúsok obličky. „A ak uprednostňujem zatratenie?“

„Nikto sa ňa nepýtal, čo uprednostňuješ,“ vyštekol vojvoda z Wallingfordu a, klopkajúc opätkami, vošiel do miestnosti. „Ak mám byť úprimný, ani mňa sa nikto nič nepýtal, ale som tu. K službám, Burke. Dúfam, že s raňajkami si spokojný.“

„Sú vynikajúce, ďakujem. Zistil som, že rezká ranná pre-

chádzka človeka dokonale pripraví na také výdatné raňajky. Treba pochváliť tvoju kuchárku.“

„Dopekla s tebou, Burke.“ Wallingford v tvídovom obleku podišiel k servírovaciemu stolu. Bol pôsobivo vysoký, mal široké plecia, nemoderne dlhé vlasy a dohľadka oholenú bradu a líca. Len ten najvnímavejší pozorovateľ by si na jeho tvári všimol známky včerajšej nočnej zábavy: nepatrne opuchnuté očné viečka a mierne zvesené kútiky úst.

„Zaujímavý výber slov,“ prehodil Finn. „Peklo má istú nepriamu spojitosť s návrhom, ktorý vám chcem dnes ráno predniesť.“

Vojvoda si naložil na tanier najmenej tucet obličiek a s veľavravným rinčaním hodil servírovaciu vidličku späť do misy. „Horím zvedavosťou.“

„Nech sa prepadnem, ak som v tých slovách nezachytil náznak sarkazmu, vaša milosť. A pritom si bol včera v noci viac než zvedavý. Musím podotknúť, že dosť zvedavý na to, aby si zorganizoval naše ranné stretnutie, a to aj napriek veľkému nepohodliu, ktoré to prinieslo tebe a...“ pozrel na sklonenú hlavu lorda Rolanda, „tvojmu trpiacemu bratovi.“

„Včera v noci som bol značne opitý,“ priznal Wallingford a hodil sa na stoličku za vrchstolom. „Dnes ráno som už pri zmysloch.“

„Môžem teda prejsť k veci?“

„Prosím.“ Tá jednoslovná odpoveď zarezonovala celou miestnosťou.

Finn sa načiahol po noviny. „Džentlmeni, boli ste už niekedy v Taliansku?“

„V Taliansku?“ Vojvoda vybuchol smiechom. „Priateľu, dovoľm si tvrdiť, že kým si sa ty hral so svojimi čertovskými prístrojmi a zarábal špinavé milióny, ja som pomiloval polovicu žien v Benátkach. A čo má byť?“

Jeho brat zdvihol hlavu a na tvár mu dopadol lúč ranného slnka. „Táraš. Mal si tú rozkošnú mladú milenkú, dajakú markízu. Očarujúce dievča, ibaže žiarlivé ako šľak. Podľa

mňa si sa vyspal nanajvýš s poltuctom iných žien a aj to až potom, keď otehotnela.“

„To dieťa nebolo moje,“ poznamenal vojvoda.

Lord Roland prižmúril oči a palcom si pošúchal brušká ostatných prstov. Slnčné svetlo vytváralo nad jeho zlatistohnedými vlasmi nemiestnu svätožiaru. „Máš pravdu, nemohlo byť tvoje. V každom prípade,“ pokračoval s pohľadom upretým na Finna, „nie je ani spolovice taký diabol, ako o sebe tvrdí.“

„To dúfam,“ odvetil Finn. „Boh nás ochraňuj pred Talianskom zaľudneným malými Wallingfordmi. Taliansko, aké mám na mysli ja, je veľmi vzdialené od toho, ktoré zrejme dôverne poznáte vy.“ Obracal stránky novín jednu za druhou, až kým nenašiel článok, čo ho zaujal. „Čítaj,“ povedal a posunul noviny smerom k vojvodovi. „Povedz, čo si o tom myslíš.“

Wallingford zdvihol husté čierne obočie. „Priateľ môj! Jedno z mojich neporušiteľných pravidiel znie, že pred obedom nečítam.“

„Zasa táraš.“ Lord Roland očividne trochu pookrial na duchu. Odkrojil si z klobásky a pokračoval: „Povedz nám, o čo ide, Burke. Musím uznať, že si vo mne prebudil záujem.“

Finn sa zhlboka nadýchol a odkašľal si. „Inzerát. *Anglickí páni, dámy a džentlmeni s vycibreným vkusom* – zrejme preto ti to ušlo, Wallingford –, *naskytá sa vám jedinečná príležitosť prenajať si ten najveľkolepejší hrad a príslahlé pozemky na idylických kopcoch v Toskánsku, v kraji večného slnka.*“

„Neuveriteľné,“ zamrmlal vojvoda. „Vari rotácia Zeme nemá nijaký vplyv na krásne toskánske polia? Som ohromený.“

Wallingfordov brat ukázal nožom na noviny. „Tam sa človek asi veľmi nevyspí, keď nemá ani len zopár hodín tmy.“

„V kraji večného slnka,“ zopakoval nahlas Finn. „*Majiteľ, človek s nepoškvrneným rodokmeňom, ktorého predkovia hrad chránili pred narušiteľmi už od čias mediceských princov...*“

„Počkať,“ skočil mu do reči lord Roland a zamyslene sa zamračil. „Domnieval som sa, že všetky toskánske pevnosti sú v podstate mestskými štátmi, či nie? Ale tento hrad...“

„Dočerta, veď nejde o geografický príspevok,“ zareagoval podráždene Finn. „Je to inzerát. Dofrasa, teraz som sa stratil. *S nepoškorneným rodokmeňom... mediceských princov...* Tu je to. *Majiteľ, a tak ďalej, musí hrad z dôvodu neodkladných pracovných povinností opustiť, preto ponúka ročný prenájom tejto bezkonkurenčnej nehnuteľnosti za mimoriadne priaznivú cenu pre náročného cestovateľa.* Mimochodom, Wallingford, vyjednávania o cene by som mal ujať ja, aby ťa neodhalil. Haha. *Zúčjemcovia sa môžu skontaktovať s majiteľovým londýnskym agentom...* Čo ti je, Wallingford?“

Vojvoda v záchvate silného kašľa vyprskol do kávy.

„Zrejme je mierne vyvedený z rovnováhy,“ pokrčil plecami jeho brat.

„Čím?“

„Pravdepodobne návrhom, že v jeho mene vybavíš ročný prenájom talianskeho hradu.“

„To nie! Pravdaže nie. Zle ste ma pochopili. Myslel som to ako žart.“ Finn odložil noviny nabok a pustil sa do vajícok.

Wallingfordovi sa podarilo upokojiť kašeľ a premeral si ho zaslzenými očami. „Žart?“ vyhrkol a posledný raz si drsne odkašľal. „Toto nazývaš žartom, Burke? Božemôj, mohol si ma zabiť.“

„Preboha, Wallingford. Nikdy by som si nedovolil uzatvoriť nájomnú zmluvu v tvojom mene. Mám dosť vlastných špinavých miliónov, ako si pred chvíľou sám poznamenal.“ Finn sa naňho zhovievavo usmial ponad stôl a načiahol sa po hrianku. „Nie, nájom sa uskutoční výhradne v mojom mene. Vás dvoch beriem ako svojich hostí. Penhallow, buď taký láskavý a podaj mi marmeládu.“

Lord Roland mu ako vo sne posunul pohár s marmeládou.

Celá záležitosť bola oveľa zábavnejšia, ako si Finn predstavoval. Zmätený Penhallow sa tváril omráčene, vojvoda bol v tvári purpurový a zvieral dvestoročný strieborný príbor, až mu obeleli hánky.

Ktorý z nich prehovorí prvý?

Pravdaže sa ozval Wallingford. „Som si istý, milý Burke,“ precedil cez zuby, pričom slová „milý Burke“ vyslovil obzvlášť dôrazne, „že som zle počul.“

„Ubezpečujem ťa, že si počul dobre.“ Finn si starostlivo natrel hrianku marmeládou. „Drahí priatelia, mal by som vyložiť karty na stôl, ako sa hovorí. Už dlhší čas si o vás dvoch robím veľké starosti.“

Vojvodov výraz ešte viac potemnel. „Nechápem prečo. Trápi ťa naša chudoba? Alebo nedostatok ženskej spoločnosti?“

„Presne! Práve v tom spočíva váš problém. Ani ste si neuvedomili, aký povrchný život vediete. Nemáte nijaký cieľ – nič, čo by vás poháňalo vpred. Každú noc sa opijete do bezvedomia...“

Wallingfordov brat s cinknutím odložil vidličku. „A ty sa tváriš, akoby sme ťa nikdy nevideli spitého pod obraz Boží.“

Finn ho odbil prudkým mávnutím ruky. „Samozrejme, zo dvakrát sa mi to stalo. Človek sa predsa môže občas dostať do povznesenej nálady. Vy dvaja ste si však z toho spravili kariéru. Víno, ženy a spev, ako sa hovorí.“

„Nesúhlasím. Toho spevu býva naozaj veľmi málo,“ namietol Penhallow.

„A navyše je na takej nízkej úrovni, že ani nestojí za reč,“ dodal Wallingford.

Finn sa predklonil a lakťami sa oprel o stôl. „Pred tromi dňami,“ prehovoril tichým hlasom, „som natrafil na nášho starého známeho ešte z cambridgeských čias. Pamätáte sa na Callahana?“

„Pravdaže. Skvelý človek. Nie najmúdrejší, ale veľmi zábavný spoločník.“ Lord Roland zvrátil obočie. „Čo má nové?“

„Je mŕtvý. Udusil sa vlastnými vývratkami v salóne svojej milenky v Camdene.“

V tichu, ktoré nasledovalo, Finn začul tichučký tikot starožitných pozlátých hodín nad kozubovou rímsou, ktoré odrátavali každú sekundu večnosti.

„Božemôj!“ vydýchol napokon vojvoda.

„V Camdene,“ zamrmlal Penhallow, akoby to bola Antarktída.

Finn zložil lakte zo stola a opäť vzal do rúk vidličku a nôž. „V skutočnosti som natrafil na jeho pohrebný sprievod. Jeho telo viezli späť do sídla v rodnom Manchestri. Býval neďaleko strojárni, ktoré som zamýšľal kúpiť. Vedeli ste, že bol jedináčik? Jeho matka vyzerala úplne zdrvená.“

„Nuž,“ pokrčil plecami Wallingford, „naša matka je už desať rokov mŕtva. Nemáme sa čoho obávať.“

„Povedali mi, že sa naňho nedalo ani pozrieť. Milenka ho vraj ráno našla a ušla preč aj s kuchárkou. Telo toho úbožiacika objavili až po týždni.“

Vojvoda sa oprel dozadu, špekulatívne pozrel na Finna a prekrížil si mocné ruky na hrudi. „Jasné, Burke, pochopil som. Zhýralý život, ktorý ukončila príšerná tragédia. Ženám netreba veriť. Kto je vopred varovaný, bude lepšie vyzbrojený. Zrejme by som sa mal ihneď pobrať do dôchodku niekam na vidiek, najatť si správcu majetku a viesť triezvy a mravný život.“

Finn rátal s tým, že narazí na odpor. Veď to nie je len tak, prikázať vojvodovi, nech sa polepší, a očakávať, že sa nezačne vzpierať. Prívetivo sa usmial. „Mám pre vás návrh,“ vyhlásil.

„Tipujem, že nejako súvisí s tým talianskym hradom.“

„Už dlhší čas si píšem s jedným mužom z okolia Ríma, ktorý sa pustil do rovnakého projektu ako ja, ibaže s iným cieľom.“

„Máš na mysli tie prekliate koče bez konského záprahu?“ opýtal sa vojvoda.

„Mizerné čertovské mašiny,“ podotkol jeho brat.

Finn prevrátil oči. „Obaja ste luddisti, viete? V každom prípade, pred niekoľkými týždňami mi tento kolega z Ríma menom Delmonico predostrel svoj plán. Chce usporiadať... nuž, dá sa to nazvať súťažou, v ktorej sa predvedú a ohodnotia tie najlepšie stroje. Ak sa ich na výstave zúčastní dostatočný počet, usporiada aj preteky.“

„Preteky?“ Lord Roland vybuchol smiechom. „Preteky? Na

čo by to bolo dobré? Dovolím si tvrdiť, že viem kráčať rýchlejšie, ako jazdia tie tvoje krámy.“

„Výstava,“ pokračoval Finn, nevšímajúc si ho, „sa má konať v lete neďaleko Ríma.“

„Začínam chápať, o čo ti ide, kamarát,“ prehovoril po-
chmúrne Wallingford.

„Potrebujem absolútny pokoj, aby som sa mohol nerušene sústrediť na svoj projekt. Zišlo mi na um, že rok strávený na tichom vidieku, ďaleko od večného kolobehu zvrhlostí a rozmarov, zasvätený štúdiu a s úplným zákazom ženskej spoločnosti...“

„Zadrž! Chceš tým naznačiť,“ zamrmlal neveriacky Penhallow, „že máme prežiť celý rok... celý rok...“ nevládal dopovedať vetu.

„V celibáte?“ pomohol mu vojvoda znechuteným tónom, akoby opisoval pitvu.

„Prečo nie? Každý má predsa doslova poruke riešenie, keď ho premôže nutkanie. Domnievam sa však, že čoskoro budeme vďační za ten pokoj, a napokon zistíme, že naše fyzické potreby postupne miznú.“

„Ty si sa zbláznil,“ vyhlásil vojvoda.

„Berte to ako výzvu,“ nedal sa Finn. „Ak to zvládnem ja, zvládnete to aj vy. Si muž vyznačujúci sa silnou vôľou, Wallingford, len sa musíš rozhodnúť, že ju chceš využiť. A čo sa týka teba, Penhallow, dobre si pamätám tie časy, keď si mal oveľa cnostnejší prístup k životu...“

„To bolo už dávno,“ odsekol ostro lord Roland, „a najlepšie bude na to zabudnúť.“

„V každom prípade ste sa vtedy obaja dokázali ovládať.“ Finn sa odmlčal a pohľadom prechádzal z jedného muža na druhého. Obaja sa so sklonenými hlavami vidličkami pohrávali so zvyškami veľkolepých raňajok. „Predstavte si, priatelia, čo všetko by sme mohli dokázať, keby sme sa na rok vzdali nezmyselných radovánok. Do vyhnanstva by sme odišli iba na istý čas. Na niekoľko mesiacov. Vrhli by sme sa na

štúdium nových tém. Naučili by sme sa niečo nové. Predstavte si slnko, olivy a možno aj miestne víno. Som si istý, že v rámci pravidiel našej malej spoločnosti by sme si mohli k večeri dopriať pohárik či dva.“

Wallingford zdvihol zrak. „Som zásadne proti. To je ten najabsurdnejší návrh, aký som kedy počul.“

„Si blázon už len preto, lebo ti niečo také vôbec napadlo,“ pridal sa Penhallow.

Finn sa zadíval do okna. Z tmavej januárovej oblohy sa sypali snehové vločky, no nebolo dosť chladno na to, aby sa udržali. Nenávidel londýnske zimy. Všetko bolo hnedé, rozmočené a unavené. Vzduch bol presýtený dymom z uhlia a on mal pocit, že mu vypáli pľúca. „Kraj večného slnka,“ pripomenul im potichu a obrátil sa naspäť k vojvodovi. „Aspoň o tom pouvažujte.“

„To neprichádza do úvahy,“ vyhlásil Wallingford.

„Je to nemysliteľné,“ súhlasil jeho brat.

Finn zdvihol noviny, starostlivo ich poskladal a povystieral. „Jeden rok ďaleko od skľučujúceho Londýna. Jeden rok zasvätený štúdiu – bez zhýralostí, záväzkov a rozptyľovania nežným pohľadom.“ Vstal, strčil si noviny pod pazuchu a do široka sa na nich usmial.

„Čo také by sa mohlo stať?“

1

Päťdesiat kilometrov juhovýchodne od Florencie, Taliansko,
marec 1890

VŽDY SI UDRŽIAVALA VYSOKÚ ÚROVEŇ. Zatiaľ čo iné slečny snívali o tom, že nájdu toho pravého, Alexandra si robila záľusk na toho pravého vojvodu.

Napokon sa uspokojila s markízom, no keďže lord Morley bol nielen mimoriadne bohatý, ale aj mimoriadne starý, považovala to za úspech. Proste a dostanete, tak znelo jej mot-

to. (Koniec koncov, stálo to aj v Biblii. Bola si tým takmer istá.) A nikdy v živote sa neuspokojte s niečím druhotriednym.

Ani keď utekáte pred veriteľmi.

Táto izba však bola rozhodne druhotriedna. Nie, vlastne ešte horšia. Bola len o čosi väčšia ako skriňa – sotva väčšia ako šatník, kde mala mimo sezóny odložené letné večerné róby. Nebolo v nej miesto dokonca ani na škatuľu na klobúky. Pri stene bola natlačená úzka posteľ, hrubá drsná vlnená prikrývka vyzerala ako raj pre blchy. Ocitla sa v štvrtej triede, ak nie v piatej. Nie, tu jednoducho nezostane.

Alexandra sa obrátila k domácemu. „Obávam sa, že táto izba nám nevyhovuje. *Non possibile*. Rozumiete? *Comprendo*? Je primalá. *Troppo*, ehm, *petito*. Sme tri. *Trio*. A ešte chlapec.“

Majiteľ sa zamračil. „Hostinec je plný, milostivá pani. Pripravím vám posteľ v spoločnej miestnosti. Teplé a pohodlné.“

„V spoločnej miestnosti? Tri anglické dámy?! To hádam nemyslíte vážne!“ Stroho sa zasmiala, aby zdôraznila absurdnosť jeho návrhu.

„Ale, milostivá pani, prší a most je... je povodeň. Všetky izby sú obsadené!“

„Kým?“ Vystrela sa do pôsobivej dĺžky, dožadujúc sa odpovede.

„Býva v nich vojvoda, milostivá pani,“ odvetil úctivo hostinský. „Anglický vojvoda, jeho brat a priateľ.“

„Nehovorte! Buďte taký láskavý a ukážte mi ich izby. Ehm, *cameras*. Viete, dobrý muž,“ začala mu vysvetľovať, ženúc ho po úzkej vĺzgajúcej chodbe, „v mojej krajine máme jeden krásny zvyk. Džentlmeni majú povinnosť bez výhrad sa zrieknuť pohodlia v prospech dám v núdzi. Iste súhlasíte, že je to nesmierne civilizované pravidlo, vďaka ktorému sa z nás nestanú obyčajní barbari ako z úbohých Rimanov. Som si istá, že ten váš vojvoda to pochopí. Tak veru!“

Zastala na prahu dverí a pohľadom si premerala izbu. Táto bola oveľa lepšia. Veľká, priestranná, s pohodlnou manželskou posteľou pri protiľahlej stene. V jednom kúte stál

šatník, v druhom kozub, ktorý práve čistila ružolica dievčina s dlhými tmavými talianskymi kučerami, aké ste jej skrátka museli závidieť.

Samozrejme, miestnosť bola zariadená veľmi obyčajne. Hostinec bol odľahlým útočiskom na jednej neveľmi známej toskánskej ceste, ďaleko od ušľachtilého, civilizovaného Milána či Florencie, no Alexandra bola ochotná zmieriť sa s vidieckym nábytkom aj nedostatočnou výzdobou. Do sklených tabuliek neveľkých okien silno udierali dažďové kvapky a v komíne zavýjal prudký vietor. Naozaj nebol vhodný čas ohrňať nosom.

„Táto je dokonalá,“ povedala a obrátila sa k hostinskému. „Berieme ju. Aj vedľajšiu prepojenú izbu,“ ukázala na otvorené dvere vedľa šatníka.

Na majiteľovej tvári bolo vidieť, koľko si toho vytrpel cez dlhú daždivú zimu. Zdalo sa, že jeho vpadnuté líca už ani nemôžu stratiť viac farby, a predsa sa z nich pred jej očami vytratili aj posledné zvyšky pigmentu. „Milostivá pani!“ riekol slabým hlasom. „Táto izba je už obsadená! Má ju vojvoda! Veľký, silný vojvoda s bratom a priateľom! Všetci sú veľmi veľkí!“

„Nie je to zvláštne? Často sa stretávam s tým, že statní chlapi sa zvyknú priateľiť s inými statnými chlapmi, a naopak. Asi je to dôsledok nejakého múdreho prírodného zákona, o ktorom sa človek z času na čas dočíta. Veľmi by som chcela zistiť, čím to je. Vravíte veľký vojvoda?“ Zdvihla hlavu, obrátila sa a vykročila k schodisku. „Žeby Wallingford? Wallingford v Taliansku? Nepočula som, že by sa sem chystal.“

„Áno, Wallingford!“ vyhrkol hostinský a rozbehol sa za ňou. „Wallingford! Nebude sa mu to páčiť!“

„Hlúposť! Uznávam, že vojvoda síce šteká, ale nehryzie. Je krotký ako jahniatko. Alebo skôr mladý baran.“ Zrazu ju ovalila zmes dymu, mokrej vlny a pečeného mäsa, ktorá stúpala cez zatuchnutý vzduch zo spoločnej miestnosti. Zastala na schodisku, no po chvíli sa odhodlane pobrala nadol. „V kaž-

dom prípade, dá sa zvládnuť. Len to nechajte na mňa, pane. Čoskoro sa všetko vyrieši.“

„Milostivá pani, prosím, spoločná miestnosť nie je až taká strašná...“

„To v žiadnom prípade nie je prípustné, *non possibile*, počujete?“ povedala o čosi hlasnejšie, aby si bola istá, že ju pochopil. „Sme Angličanky, *Anglese*. Nemôžeme jednoducho...“ Uprostred schodiska sa odmlčala a obrátila, skúmajúc hlučnú miestnosť s hrubými trámami a dlhými drevenými stolmi, nad ktorými sa skláňali hladní hostia. Onedlho našla toho, koho hľadala. „Vaša milosť!“ zvolala hlasom, v ktorom bolo počuť rovnakú dávku prekvapenia aj radosti.

Vojvoda z Wallingfordu ju zrejme očakával. Opieral sa o stôl s výrazom hlbokoj odovzdanosti v tvári. Zašepkal pár slov svojím spoločníkom, odhodil obrúsok na stôl a vystrel sa do neskutocnej výšky. „Dobrá večer, lady Morleyová, rád vás vidím.“ Alexandre sa zdalo, že mu v hlase zaznieva nespokojnosť.

Zhlboka sa nadýchla a zišla dolu schodmi. „Drahý Wallingford, ste presne ten, koho som túžila stretnúť. Nedarí sa mi vysvetliť týmto Talianom, že anglické dámy, nech sú akokoľvek odolné a pokrokové, skrátka nemôžu späť v jednej izbe s neznámymi mužmi a navyše z cudzej krajiny.“ Zastala pred ním a vyčarila pôvabný úsmev, ktorým dokázala odzbrojiť nespočetné množstvo povýšeneckých šľachticov. „Iste so mnou súhlasíte, vaša milosť,“ dodala ticho, sklopila zrak a uprene naňho pozrela spoza závoja mihalníc, čím mu zasadila ranu z milosti.

Jeho tvár ostala chladná. „Na hornom poschodí už nie sú žiadne voľné izby, madam?“

Bezradne pokrčila plecami. „Jedna malá, veľmi malá izba. Sotva dosť veľká pre syna lady Somertonovej, nieto ešte pre nás tri.“ Pozrela na druhého muža pri stole a spomenula si, čo vravel hostinský. Wallingfordov brat. Každý predsa vie, že jeho brat je...

„Lord Roland!“ Nemohla tomu uveriť. Myšlienky jej zale-

teli von na premočený dvor, kde pred necelou štvrtľhodinou nechala sestru a sesternicu, aby dozreli na batožinu. „Netušila som, že ste tu aj vy! Už ste sa... moja sesternica... lady So-mertonová... Božemôj!“

Penhallow sa uklonil. Chvalabohu, pomyslela si Alexandra, chvalabohu, že je očarujúci, dobre vychovaný darebák, celkom iný ako jeho neprístupný brat. Spoločnosť ho vyhlasovala za krajšieho z oboch bratov, hoci v skutočnosti mali obaja rovnaké symetrické črty. Azda preto, lebo mladší brat pôsobil v porovnaní s tmavookým Wallingfordom jemnejšie. Mal priateľské orieškovohnedé oči a zlatohnedé vlasy, takže vyzeral trochu ako nadšený retriever. V hlase mu však zaznela istá formálnosť. „Mal som tú česť stretnúť sa s ňou pred chvíľou vonku na... na verande. Pravdaže, aj s jej milým synčekom.“

Alexandre čosi uviazlo v hrdle. Nebola si celkom istá, či je to smiech alebo ston. Lord Roland a Lilibet na seba po toľkých rokoch natrafili na verande! Preboha!

„Áno, je veľmi milý,“ dostala zo seba. Pripadala si príšerne vyvedená z rovnováhy a jej zmätok navyše zaujato sledovalo niekoľko párov mužských očí. Takto to nepôjde! Spamätala sa, odkašľala si a dúfala, že hustnúce ticho preruší niečím rozumnejším. Nestalo sa, a tak bola nútená obrátiť sa späť k vojvodovi. „Pozrite, Wallingford, musím sa vám jednoducho vydať na milosť. Isto chápete našu malú dilemu. Vaše izby sú oveľa väčšie, honosnejšie, a navyše sú dve! Svedomie vám azda nedovolí...“ Vtom jej čosi zišlo na um. Obrátila sa k jeho bratovi a prosebne sa naňho usmiala. „Drahý Penhallow, pomyslite na úbohú Lilibet, ako spí na... na stoličke v miestnosti plnej cudzích ľudí.“

Lord Roland sa zatváril zhrozene. Otvorila ústa, aby využila svoju výhodu, no skôr než stihla niečo povedať, prekázil jej to niečí hlas.

„Nenapadlo vám rezervovať si izby vopred, lady Morleyová?“

Na okamih ostala zmätená. Ten zvučný hlas mohol vychá-

dzať len z mimoriadne širokej hrude. Strohý tón a hromová netrepezlivosť mohli patriť jedine Angličanovi, no nie Wallingfordovi ani lordovi Rolandovi.

Ach, pravdaže. Ten tretí.

Nemienila sa však k nemu obrátiť hneď. Nebola predsa vdovou po markízovi z Morley len tak pre nič za nič. Počkala sekundu... dve... tri... až potom sa otočila za hlasom.

Ten muž bol celkom iný, ako čakala.

Wallingfordov priateľ. Kto je to, dočerta? Bol neobyčajne vysoký, o dobrých desať centimetrov vyšší od vojvodu, so širokými plecami. Wallingfordove gorily. Temný, jemný, no dôrazný hlas by náležal skôr pochmúrnemu, záдумčivému mužovi, ako bol Wallingford, no tento chlap bol ryšavý, s očami zelenými ako tráva a s ozajstnými pehami rozosiatymi od nosa až po široké ostré líčne kosti. Prekliaty írsky škriatok. Teda ak majú škriatkovia výrazné líčne kosti, prísny pohľad a v papučkách s dohora zahnutými špicami merajú takmer dva metre.

Bezpochyby sa práve dívala na prerasteného škriatka.

„Presne to som aj urobila, pán...“ Zdrvujúco sa odmlčala. To ticho by položilo nejednu slabšiu povahu. „Je mi to nesmierne ľúto, pane, ale zrejme som prepočula vaše meno.“

Jeho výraz sa až na ironicky zdvihnuté obočie nijako nezmenil.

„Lady Morleyová, ospravedlňte, prosím, moju nedbanlivosť,“ ozval sa vojvoda z Wallingfordu. „Je mi veľkou čťou predstaviť vám Phineasa Fitzwilliama Burka, člena Kráľovskej spoločnosti. Možno ste na jeho meno narazili počas štúdií.“

„K službám, madam,“ prehovoril Burke s jemným úklonom hlavy.

Alexandre chvíľu trvalo, kým jej mozog spracoval tú informáciu. „Burke,“ povedala meravo a s námahou dodala: „Phineas Burke. Samozrejme. Z Kráľovskej spoločnosti. Áno, isteže. Pán Burke je veľmi známy. Videla som... minulý me-

siac v novinách... vaše postrehy k elektrickým... ten nový druh..." Opäť začala jachtať. Prekliaty Wallingford. Prekliaty Wallingford, ktorý cestuje po talianskom vidieku s vysoko postaveným géniom s úžasnou povestou. Odkiaľ, preboha, pozná Phineasa Burka?

Spamätala sa a pokúsila sa o priateľský úsmev, ktorým chcela odčiniť predchádzajúcu opovržlivosť. „Ako som vravela, pravdaže sme si rezervovali izby. Ak mi pamäť slúži, pred niekoľkými dňami som posielala telegram. Zdržali sme sa však v Miláne. Chlapičova opatrovateľka ochorela a naša správa zrejme nedorazila k hostinskému načas.“ Zahanbujúco pozrela na zmäteného majiteľa, úctivo stojaceho o pár krokov ďalej.

„Dost' bolo nezmyslov,“ prehovoril nečakane Penhallow. „Nestrpeli by sme, keby sme vám a vašim priateľkám v tejto situácii spôsobili ťažkosti, lady Morleyová. Nemám pravdu, Wallingford?“

Vojvoda si prekrížil ruky na hrudi. „Máš, dočerta.“

„Burke?“

Vedec čosi súhlasne zamrmľal.

Lord Roland sa na ňu oslivo usmial. „Vidíte, lady Morleyová? Všetci vám ochotne pomôžeme. Nech sa Burke, ten otravný starý mizantrop, ubytuje v tej malej izbe na poschodí. My s bratom sa pokojne vyspíme aj tu dolu. Bude vám to vyhovovať?“

Alexandre spadol kameň zo srdca. Starý dobrý lord Roland! Najradšej by ho vybozkávala, no mala na pamäti slušné spôsoby a najmä Lilibet. Zopla ruky v elegantných rukaavičkách. „Drahý Penhallow! Vedela som, že nám preukážete láskavosť. Veľmi pekne vám ďakujem. Neviete si predstaviť, aká som vám vdáčná za vašu veľkodušnosť.“ Myslela to úprimne, no znervóznil ju Burkov hodnotiaci pohľad, ktorý zachytila kútikom oka.

Prečo so sebou Wallingford vláči tohto vedca? Nemohla znieť, ako skúmavo si ju ten muž premeriava. Akoby poznal všetky jej tajomstvá.

Vrátila sa k hostinskému a prihovorela sa mu svojím zvyčajným strohým, vecným tónom: „Rozumeli ste? *Comprendo?* Môžete preniesť batožinu jeho milosti z horných izieb a vyniesť tam naše kufre.“

Hostinský sa mrzuto uklonil a náhlivo odkráčal. Vtom sa otvorili ťažké drevené dvere a dnu vošli dve premočené zababušené postavy.

Alexandra sa obrátila k nim a jej nepokoj odrazu vystriedalo akési šibalstvo. „Á, sesternica Lilibet! Konečne si tu. Dozrela si na naše kufre?“

Penhallow zareagoval takmer okamžite. Obrátil sa k dverám a vykročil k Lilibet, no vtom sa spamätal a zostal stáť na mieste ako socha.

Alexandru to pobavilo.

Ešte zábavnejšie bolo, že Lilibet sa tvárila, akoby ho ani nezbadala. Pozornosť totiž sústredila na malého chlapca pred sebou. Kľakla si na kolená a pomohla Philipovi rozopnúť gombíky na premočenom vlnenom kabáte. Vyzerala ako steslenie materstva. „Áno, vyložili všetky,“ odvetila a pozrela na Alexandru. Džentlmenov si vôbec nevšímala. Nebolo to jednoduché – tí traja by totiž mohli tvoriť rugbyové mužstvo a ani by nepotrebovali ďalších spoluhráčov.

Ktovie, či iba predstiera nenútenosť, uvažovala Alexandra. Kto by však potreboval také triky, keď má tvár ako Lilibet? Sesternica sa vystrela a začala si rozopínať kabát. Lord Roland ešte vždy stál na mieste ako obarený.

„Kristepane,“ zamrmal niekto spoza nej. Podľa tónu Wal-lingford.

„Chápem to správne? Tí dvaja sa poznajú?“ spýtal sa sucho druhý hlas – Burke.

Bolo to lepšie ako divadelná hra.

Bohužiaľ, len čo si Lilibet rozopla kabát a Alexandra zadržala dych, aby videla, čo bude nasledovať, dnu vtrhla slečna Abigail Harewoodová a zničila celú scénu.

Otriasla si kvapky z klobúka ako bezstarostný kokeršpa-